

РЕШЕНИЕ

№ 3344

гр. София, 28.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав, в публично заседание на 28.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Марияна Къскатийска, като разгледа дело номер **5032** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 186, ал. 4 Закона за данък добавена стойност /ЗДДС/.

Образувано е по жалба до Административен съд – Г. Б на „Ю. И.” О., чрез управителя Иван Константинов срещу заповед № *4/06.11.2009 г., издадена от Д. на Териториална дирекция /ТД/ на Национална агенция по приходите /Н./ - Б, с която на дружеството е наложена принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект” и „забрана достъпа до него”, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а” от ЗДДС, за срок от 1 месец.

С определение № 255/02.06.2010 г. по адм.д. № 482/2010г. по описа на Административен съд – Б производството по делото е прекратено и е изпратено по подсъдност на Административен съд С. – град.

В жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Изложени са подробни аргументи за липса на извършено нарушение, което обосновава извод за незаконосъобразност на наложената принудителна административна мярка. Искане се от съда да отмени оспорената заповед. В съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв. А И, който поддържа жалбата и моли оспорената заповед да бъде отменена. Представя писмена защита, в която излага подробни съображения за незаконосъобразност на административния акт.

Ответната страна – директорът на ТД на Н. – С. /с оглед настъпилата промяна в организационната структура на Н., въз основа на решение № РМФ-286/19.12.2009г./, не изразява становище по жалбата и не взема участие в съдебно заседание.

Административен съд С.- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършена проверка на 03.06.2009 г. от органи по приходите при ТД на Н. – Б на автобус „Сетра”, с ДКН СА 1354КР, било установено, че се издават билети без трайно вписана при отпечатването номинална стойност и няма монтирано и въведено в експлоатация фискално устройство, чрез което да се регистрират и отчитат извършените продажби на услугата превоз на пътници по линията П –С.. На 18.06.2009 г. на „Ю. И.” О. е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 0070614 за нарушение на чл. 118, ал. 3 от ЗДДС и чл. 7 във вр. чл. 4, ал. 3 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г., чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „б” и чл. 187 от ЗДДС. Въз основа на АУАН е издадено наказателно постановление № *4/06.11.2009 г. от Д. на ТД на Н. – Б, с което на дружеството е наложена имуществена санкция, в размер на 200 лева, на основание чл. 185, ал. 1 от ЗДДС.

С оспорената в настоящото производство заповед № *4/ 06.11.2009 г., издадена от Д. на ТД на Н. - Б, на „Ю. И.” О. е наложена принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект” и „забрана достъпа до него”, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а” от ЗДДС, за срок от 1 месец. Административният орган е обосновал издаването на заповедта с образуваното административно-наказателно производство срещу дружеството със съставяне на АУАН № 0070614/18.06.2009 г. за нарушение на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства на МФ във вр. чл. 185, ал. 1, чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „б” и чл. 187 от ЗДДС, за което му е наложена имуществена санкция в размер на 200 лева с НП № *4/06.11.2009 г.

По делото са приети представените с жалбата и с административната преписка писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на дружеството - жалбоподател на 04.05.2010 г., а жалбата до съда е подадена чрез ответния административен орган по пощата на 18.05.2010 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – директорът на ТД на Н. - Б, в качеството му на орган по приходите, съгласно чл. 186, ал. 3 ЗДДС.

При издаването на оспорената заповед са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които обосновават отмяна на акта. Съгласно чл. 186, ал. 1, б. „а” от ЗДДС принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до един месец, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба (фискален бон, касова бележка от кочан или удостоверителен знак за продажба), отпечатан и издаден по установения ред за доставка/продажба. На първо място, следва да се отбележи, че в оспорената заповед е

посочена неточна правна квалификация на основание за налагане на ПАМ с оглед на установеното с АУАН нарушение, описано като „няма монтирано и въведено в експлоатация фискално устройство, чрез което да се регистрират и отчитат извършените продажби на услугата превоз на пътници по линията П –С.” и квалифицирано по чл. 186, ал. 1, б. „б” от ЗДДС. Предвид това, че в заповедта за налагане на ПАМ не е налице словесно описание на деянието обусловило прилагането на принудителната административна мярка, а органът единствено се е позовал на образуваното срещу лицето административно-наказателно производство, то погрешно дадената му правна квалификация представлява съществено процесуално нарушение, което е самостоятелно основание за отмяна на заповедта. Съществено е нарушението, което създава вероятност за неистинност на фактите, които органът е счел за установени и които са от значение за съществуването на разпореденото или отказано от него субективно право. Липсата на словесно описание на нарушението, за което е наложена ПАМ и посочване на различна правна квалификация от възприетата в хода на административно-наказателното производство е именно такова нарушение, което затруднява адресата на заповедта да разбере за кое нарушение е наложена ПАМ и съответно да организира своята защита.

Съгласно чл. 186, ал. 3 от ЗДДС принудителната административна мярка се налага с мотивирана заповед от органа по приходите или от оправомощено от него лице. В тежест на административния орган е да установи всички фактически основания породили необходимостта от налагане на ПАМ. Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен надхвърляща преследваната от закона цел. Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. В процесния случай, компетентният орган не е изложил мотиви във връзка с определения максимално допустим срок визирани от правната норма при налагане на мярката. Безспорно, в правомощието на органа е по целесъобразност да определи срокът /продължителността/ на наложената ПАМ, но следва в тази насока да са изложени мотиви, въз основа на които съдът да осъществи контрол за съответствие на заповедта с целта на закона. - чл. 146, т. 5 от АПК. След като законодателят е предвидил срок до един месец за налагане на принудителната мярка, то административният орган е следвало да изложи мотиви за приложени максимален срок, предвиден в закона за налагане на мярката. Липсата на мотиви в тази насока, представлява съществен порок на заповедта, който до голяма степен възпрепятства съда да прецени дали органът е упражнил това свое правомощие в съответствие с целите на закона, което е едно от основанията, предвидени в чл. 146 АПК за оспорване на индивидуалните административни актове.

По изложените съображения, оспорената заповед № *4/ 06.11.2009 г. се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд С.- град, I отделение, 3-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Ю. И.” О. заповед № *4/ 06.11.2009 г., издадена от Д. на Териториална дирекция на Национална агенция по приходите - Б.
Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: